

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/38/2016
Identifikačné číslo spisu:	7609212503
Dátum vydania rozhodnutia:	17.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7609212503.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: GESPASO s.r.o., so sídlom Smolenická 8, 851 05 Bratislava, IČO: 31 732 682, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: ELEKTROSET KROMPACHY s.r.o., so sídlom Novozámocká 102A/527, 949 05 Nitra, IČO: 31 654 169, zastúpenému JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom, so sídlom Hlavná 19, 080 01 Prešov, o zaplatenie 33.180,72 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves, pod sp. zn. 10Cb/120/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. februára 2016, č. k. 2Cob/18/2015-340, takto

rozhodol:

rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. februára 2016, č. k. 2Cob/18/2015-340 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom zo dňa 14. júna 2011, č. k. 10Cb/120/2009-201 zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi 33.180,72 Eur s 0,05 % úrokom z omeškania denne odo dňa 16.08.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 11.231,50 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný uzavrel so žalobcom dňa 26.12.2002 Zmluvu o zabezpečení poradenstva (ďalej len „Zmluva“). V zmysle Zmluvy bol žalovaný povinný platiť žalobcovi mesačnú odmenu vo výške 995,82 Eur + DPH. Na základe Zmluvy žalobca vystavil žalovanému dňa 31.07.2009 faktúru č. 200911 na sumu vo výške 14.220,30 Eur za dodávku za rok 2007 splatnú dňa 15.08.2009 (ďalej len „faktúra 1“), faktúru č. 200912 na sumu vo výške 14.220,30 Eur za dodávku za rok 2008 splatnú dňa 15.08.2009 (ďalej len „faktúra 2“) a faktúru č. 200913 na sumu vo výške 8.295,18 Eur za 7 mesiacov v roku 2009 splatnú dňa 15.08.2009 (ďalej len „faktúra 3“) (faktúra 1, faktúra 2 a faktúra 3 ďalej spoločne ako „faktúry“), ktoré žalovaný neuhradil. Pre prípad omeškania boli v Zmluve dohodnuté úroky z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Žalovaný argumentoval tým, že zo strany žalobcu

nedochádzalo k plneniu podmienok Zmluvy, inými slovami, že žalobca v prospech žalovaného nezabezpečuje žiadne poradenstvo a z uvedeného dôvodu žalovaný Zmluvu listom zo dňa 11.04.2007 (č. 1. 23 spisu) vypovedal (ďalej len „List“). Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že mu predmetný List nebol doručený.

2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v Zmluve bola dohodnutá možnosť odstúpenia od Zmluvy, na základe písomného vyjadrenia podaného druhej zmluvnej strane. Z daného ustanovenia Zmluvy však nie je zrejmé, na základe akého vyjadrenia je možné od Zmluvy odstúpiť, preto v danom prípade žalovaný mohol od Zmluvy odstúpiť iba v zmysle ust. § 344 Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie List označený ako výpoveď, náležitosti zakotvené v ust. § 344 Obchodného zákonníka nespĺňa, nakoľko obsahoval len vyjadrenie žalovaného, že žiadne poradenstvo nepožadoval, a preto faktúru 3 neakceptoval a odmietol ju žalobcovi preplatiť pričom, aby nedošlo k pochybeniu ku dňu 11.04.2007 bola daná výpoveď zo Zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil uvedený List, resp. výpoveď ako neplatnú a neúčinné odstúpenie od Zmluvy a zároveň poznamenal, že Obchodný zákonník ani inštitút výpovede zo zmluvy nepozná. Vzhľadom na vyššie uvedené zaviazal súd prvej inštancie žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 33.180,72 Eur s dohodnutými úrokmi z omeškania.

3. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 18. februára 2016, č. k. 2Cob/18/2015-340, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 1.200,36 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolanie žalovaného nebolo dôvodné. Odvolací súd skonštatoval, že List označený ako výpoveď nespĺňal zákonné náležitosti a z doterajšieho priebehu konania mal odvolací súd za preukázané, že tvrdenia žalovaného o vypovedaní Zmluvy neboli pravdivé. Okrem iného odvolací súd poznamenal, že žalovaný v konaní nepreukázal ani pravdivosť svojho tvrdenia o odstúpení od Zmluvy, a preto vzhľadom na uvedené odvolací súd uviedol, že je daná povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi žalobou vymáhanú sumu za poskytnuté poradenstvo na základe Zmluvy. Ďalej odvolací súd upriamil pozornosť na to, že žalovaný začal popierať poskytovanie poradenskej činnosti zo strany žalobcu až po značnom časovom odstúpení, kedy výsledky hospodárenia žalovaného nezodpovedali jeho predstavám a prestal svoje záväzky zo Zmluvy plniť. V odvolacom konaní žalovaný namietal rozpor právneho úkonu (Zmluvy) s dobrými mravmi, avšak v tejto súvislosti žalovaný neprodukoval potrebné dôkazy, na základe čoho odvolací súd konštatoval neunesenie dôkazného bremena. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v závere uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdzuje.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, možnosť realizovať dôkaz výsluchom svedka M. S. a odvolací súd nerešpektoval nález Ústavného súdu SR zo dňa 07.06.2012, č. k. IV.ÚS 54/2012-68 (v zmysle ktorého bolo základné právo žalovaného, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. septembra 2011, č. k. 2Cob/169/2011-230 porušené, a preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. septembra 2011, č. k. 2Cob/169/2011-230 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie), ani rozhodnutie dovolacieho súdu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2014, č. k. 2Obdo/29/2013-297, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. decembra 2012, č. k. 2Cob/134/2012-266 zrušený a vrátený Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie).

5. V rámci svojho dovolania žalovaný odkazoval na konštatovanie Ústavného súdu SR, podľa ktorého názor odvolacieho súdu, o neplatnom odstúpení od Zmluvy Listom z dôvodu, že Obchodný zákonník inštitút výpovede nepozná (tzn. žalovaný nemal zákonnú, ani zmluvnú možnosť právne relevantným spôsobom ukončiť tento záväzkovo-právny vzťah, pričom jeho trvanie bolo pre žalovaného zjavne nevýhodné, nakoľko ho zaväzuje na dobu neurčitú uhrádzať faktúry za nulové plnenie zo strany žalobcu), je len formalistickým výkladom ust. § 345 a ust. § 346 Obchodného zákonníka, pričom odvolací súd by mal danú skutočnosť posúdiť v širších súvislostiach. Ústavný súd SR zdôraznil, že sa odvolací súd len stručne vysporiadal s námietkou žalovaného o výkone práva žalobcu v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, čo bolo zo strany Ústavného súdu SR posúdené ako neakceptovateľný a neudržateľný postup odvolacieho súdu. V tejto súvislosti Ústavný súd SR dospel k záveru, že odvolací súd nemal v záujme spravodlivo usporiadať vzťahy medzi žalobcom a žalovaným, a

to s prihliadnutím na jednoznačný zámer žalovaného ukončiť zmluvný vzťah so žalobcom, ktorý vyplýval z Listu.

6. S možnosťou aplikovať právnu úpravu obsiahnutú v Občianskom zákonníku ako subsidiárneho právneho predpisu vo vzťahu k Obchodnému zákonníku sa podľa názoru Ústavného súdu SR v danom prípade odvolací súd nevysporiadal. Právne závery odvolacieho súdu o neúčinnosti odstúpenia od Zmluvy formou Listu, ktorý nespĺňal náležitosti stanovené zákonom považoval Ústavný súd SR za neakceptovateľné, založené na formalistickom a nedostatočnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu. Ústavný súd SR skonštatoval, že rozhodnutie všeobecného súdu nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku, pričom dané rozhodnutie odvolacieho súdu tejto požiadavke nekorešponduje.

7. V dovolaní žalovaný ďalej tvrdil, že od nález Ústavného súdu SR si odvolací súd osvojil názor, na základe ktorého skonštatoval, že List nebol žalobcovi doručený, nakoľko o tejto skutočnosti žalovaný nepredložil relevantné dôkazy. S takýmto záverom žalovaný nesúhlasí a má za to, že v priebehu konania predložil dôkaz o doručovaní podania formou doporučenej zásielky.

8. Okrem iného žalovaný zdôraznil s poukazom na nález Ústavného súdu SR, že podstatou sporu nie je, či bola Zmluva uzavretá v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi, ale či jej ďalší výkon (ne)zodpovedá zásadám poctivého obchodného styku, resp. dobrým mravom a v širšom kontexte aj zásade spravodlivosti, ktorá tvorí súčasť materiálne chápaného princípu právneho štátu.

9. V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. novembra 2014, č. k. 2Obdo/29/2013-297, žalovaný uviedol, že dovolací súd v ňom potvrdil odňatie možnosti konať pred súdom, a to nevykonaním dôkazu na pojednávaní Výpoveďou zo dňa 08.07.2011, na ktorú sa odvolací súd odvolával v rámci zdôraznenia správnosti svojho rozhodnutia.

10. Žalovaný namietal, že vydaním napadnutého rozhodnutia mu bola opakovane odňatá možnosť konať pred súdom a možnosť realizovať výsluch svedka Andreja Mikulu, vzhľadom na to, že odvolací súd konal bez toho, aby pred rozhodnutím vo veci zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu v zmysle ust. § 213 ods. 3 a ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a bez toho, aby žalovaný ako účastník konania realizoval svoje procesné práva.

11. K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

13. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, ust. § 237 ods. 1 a ust. § 238 O. s. p.

14. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.).

15. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až ust. 239 O. s. p.

16. Podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle ust. § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

17. Podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4.

18. V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie

proti nemu je prípustné. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

19. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa ust. § 238 O. s. p., ale so zreteľom na povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

20. Žalobca procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

21. S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr osobitne zamerail, či žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., tak ako to tvrdí vo svojom dovolaní.

22. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) je treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

23. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

25. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

26. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

27. Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko zo dňa 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko zo dňa 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko zo dňa 19. februára 1998).

29. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

30. Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musia mať náležitosti uvedené v ust. § 157 ods. 3 O. s. p. (ust. § 211 O. s. p.). Musia obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

31. Zákomom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 211 O. s. p.) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa.

32. Ústavný súd SR vo svojom náleze skonštatoval s prihliadnutím na závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, že Zmluva bola zmluvou nepodmienenou, z čoho vyplýva, že žalovaný mal platiť žalobcovi paušálne mesačnú sumu bez ohľadu na to, či k plneniu zo strany žalobcu došlo alebo nie. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť potom neprichádzalo do úvahy naplnenie zákonom stanovenej podmienky odstúpenia od zmluvy, napr. omeškanie žalobcu. Pozornosť Ústavný súd SR upriamil aj na výroky odvolacieho súdu, v zmysle ktorých „výpoveď (List) nie je možné považovať za platné odstúpenie od zmluvy“, pretože „Obchodný zákonník ani výpoveď zo zmluvy nepozná“, čo má za následok absenciu zákonnej alebo zmluvnej možnosti žalovaného ukončiť Zmluvu, ktorá je pre neho zjavne nevýhodná.

33. Podľa názoru Ústavného súdu SR sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, obsahom ktorej bolo, že výkon práva žalobcu je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto nepožíva právnu ochranu. Dôraz Ústavný súd SR kladol okrem iného aj na to, že Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“) má subsidiárne postavenie vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a v tomto kontexte aj na v ňom upravený inštitút výpovede zo zmluvného vzťahu upravený v ust. § 582 OZ. Zároveň Ústavný súd SR videl v danom konaní potrebu zo strany odvolacieho súdu, aby sa tento vysporiadal aj s tým, či poskytnutie právnej ochrany žalobcovi zaručujúcej mu finančné plnenie od žalovaného za (ne)poskytované služby, ktoré tvoria predmet zmluvy o poradenstve a ktoré od neho žalovaný už zjavne dlhší čas nepožaduje, zodpovedá zásadám poctivého obchodného styku, resp. dobrým mravom a v širšom kontexte aj zásade spravodlivosti, ktorá tvorí súčasť materiálne chápaného princípu právneho štátu. Ústavný súd SR zhodne so žalovaným vyslovil názor, že poskytnutie súdnej ochrany účastníkovi súdneho konania v záväzkovo-právnom spore, ktorý v posudzovanom prípade súvisí s právom na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku, pričom napadnutý rozsudok krajského súdu tejto požiadavke podľa názoru ústavného súdu nekorešponduje. Vychádzajúc z už uvedeného preto Ústavný súd SR rozhodol, že odvolací súd napadnutým rozsudkom porušil základné právo žalovaného podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR.

34. Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatuje, že odvolací súd sa s vadami vytknutými Ústavným súdom SR v priebehu konania primerane nevysporiadal, resp. jeho rozhodnutie aj naďalej vo vytknutej časti zostalo arbitrárne.

35. Napriek tomu, že odvolací súd zaoberal Zmluvou a jej plnením z hľadiska dobrých mravov, nevenoval náležitú pozornosť námietke žalovaného o tom, že výkon práva žalobcu je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto nepožíva právnu ochranu podľa ust. § 265 Obchodného zákonníka.

36. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v dôsledku čoho bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom (ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

37. Zistená procesná vada konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu) zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom,

pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (ust. § 449 ods. 1, ust. § 450 C. s. p.), pričom sa nezaoberal ostatnými dovolacími námietkami žalovanej, ani vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

39. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (ust. § 453 ods. 3 C. s. p.).

40. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (ust. § 455 C. s. p.).

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.